

तत्र तत्र च विप्रेन्द्रान्नितान् शंसितव्रतान् । जपहोमपरान् विप्रान्ददर्श परवीरहा । २८८०
 आसनानि विचित्राणि रुचिराणि महीपतिः । प्रयत्नोपहितानि स्र दृष्ट्वा विस्मयमागमत् ।
 देवतायतनानाञ्च प्रेक्ष्य पूजा कृता द्विजैः । ब्रह्मलोकस्थमात्मानं मेने स नृपसत्तमः ।
 स काश्यपतपोगुप्तमाश्रमप्रवरं शुभं । नादृष्यत्प्रेक्षमाणो वै तपोवनगुणैर्धृतं ।
 स काश्यपस्यायतनं महाव्रतैर्दृतं समन्ताद् विभिन्नपोधनैः । विवेश सामात्यपुरोहितोऽरिहा विविक्तमत्यर्थमनोहरं शुभं ।
 इत्यादिपर्वणि सम्भवपर्वणि शकुन्तलोपाख्याने सप्ततितमोऽध्यायः ॥ ७० ॥
 ॥ वैशम्पायन उवाच ॥ ततो गच्छन्महाबाह्वरेकोऽमात्यान्विष्टव्यं तान् । नापश्यच्चाम्रे तस्मिंस्तमृषिं शंसितव्रतं । २८८५
 सोऽपश्यमानस्तमृषिं प्रहृष्टं दृष्ट्वा तथाश्रमं । उवाच क इहेत्युच्चैर्वनं सन्नादयन्निव ।
 श्रुत्वाऽथ तस्य तं शब्दं कन्या श्रीरिव रूपिणी । निश्चक्रामाश्रमात्तस्मात्तापसीवेशधारिणी ।
 सा तन्दृष्ट्वैव राजानं दुष्यन्तमसितेक्षणा । स्वागतन्तदति क्षिप्रमुवाच प्रतिपूज्य च ।
 आसनेनार्चयित्वा च पाद्येनार्थेण चैव हि । पप्रक्षानामयं राजन् कुशलञ्च नराधिपं ।
 यथावदर्चयित्वाऽथ पृष्ट्वा चानामयं तदा । उवाच स्मयमानेव किङ्कार्यं कियतामिति । २८९०
 तामब्रवीत्ततो राजा कन्या मधुरभाषिणी । दृष्ट्वा चैवानवद्यङ्गी यथावत्प्रतिपूजितः ।
 आगतोऽहं महाभागमृषिं कण्वमुपासितुं । क गतो भगवान् भद्रे तन्ममाचक्ष्य शोभने ।
 ॥ शकुन्तलोवाच ॥ गतः पिता मे भगवान् फलान्याहर्तुमाश्रमात् । मुहूर्तं सम्प्रतीक्षस्व द्रष्टाऽस्थेनमुपागतं ।
 ॥ वैशम्पायन उवाच ॥ अपश्यमानस्तमृषिं तथाचोक्तस्तथा च सः । तां दृष्ट्वा च वरारोहां श्रीमतीं चारुहासिनीं ।
 विभ्राजमानां वपुषा तपसा च दमेन च । रूपयौवन सम्पन्नमित्युवाच महीपतिः । २८९५
 का त्वं कस्यासि सुश्रोणि किमर्थं चागता वनं । एवं रूपगुणोपेता कुतस्त्वमसि शोभने ।
 दर्शनादेव हि शुभे त्वया मेऽपहृतं मनः । इच्छामि त्वामहं ज्ञातुं तन्ममाचक्ष्य शोभने ।
 एवमुक्ता तु सा कन्या तेन राज्ञा तमाश्रमे । उवाच ह सती वाक्यमिदं सुमधुराक्षरं ।
 कण्वस्याहं भगवतो दुष्यन्त दुहिता मता । तपस्विनो धृतिमतो धर्मज्ञस्य महात्मनः ।
 ॥ दुष्यन्त उवाच ॥ ऊर्ध्वरेता महाभागो भगवान् लोकपूजितः । चलेद्वि वृत्ताद्धर्मोऽपि न चलेकंसितव्रतः । २९००
 कथं त्वं तस्य दुहिता सम्मता वरवर्णिनी । संशयो मे महानत्र तन्मे केन्नुमिहार्हसि ।
 ॥ शकुन्तलोवाच ॥ यथायमागमो मच्च यथाचेदमभूत्पुरा । शृणु राजन्यथातत्त्वं यथाऽस्मि दुहिता मुनेः ।
 ऋषिः कश्चिदिहागम्य मम जन्माभ्यचोदयत् । तस्मै प्रोवाच भगवान्यथा तच्छृणु पार्थिव ।
 ॥ कण्व उवाच ॥ तथ्यमानः किल पुरा विश्वामित्रो महत्तपः । सुभृशं तापयामास शक्रं सुरगणेश्वरं ।
 तपसा दोषवीर्योऽयं स्थानान्नां चावयेदिति । भीतः पुरन्दरस्तस्मान्मेनका मिदमब्रवीत् । २९०५
 गुणैरप्सरसां दिव्यैर्मनके त्वं विशिष्यसे । श्रेयो मे कुरु कल्याणि यत्त्वा वक्ष्यामि तच्छृणु ।
 असावादित्यसङ्काशो विश्वामित्रो महातपाः । तथ्यमानस्तपो धोरं मम कम्पयते मनः ।
 मेनके तव भारोऽयं विश्वामित्रः सुमन्थमे । शंसितात्मा सुदुर्धर्ष उग्रो तपसि वर्त्तते ।